

# Pavlus'un İçten Yalvarışı



## SEBT GÜNÜ

**KONUyla İLGİLİ METİNLER:** *Gal 4:12–20, 1Ko 11:1, Flp 3:17, 1Ko 9:19–23, 2Ko 4:7–12.*

**HATIRLAMA METNİ:** “Kardeşler, size yalvarıyorum, benim gibi olun. Çünkü ben de sizin gibi oldum” (*Galatyalılar 4:12*).

**S**imdiye kadar gördüklerimize göre Pavlus, Galatyalılar’a dolambaçlı sözler sarf etmemiştir. Aksine sert lisanı, onun tesis etmiş olduğu inanlı topluluğunun ruhsal refahı için hissettiği canlı tutkuyu yansıtmaktadır. Pavlus’u meşgul eden bu önemli teolojik meselenin yanında Galatyalılar’a yazılan mektup, geniş anlamda doğru doktrinin de ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Eğer neye inandığımız önemli olmasaydı, eğer doktrinel doğruluk hiç önem taşımazsa, o zaman Pavlus mektubunda neden bu kadar hararetle ve uzlaşmaz olurdu? Tabii ki gerçek, neye inandığımızın çok önemli olduğudur, özellikle de müjdenin tüm sorusu ışığında.

Galatyalılar 4:12–20’de Pavlus söylevine devam etmekte, ancak görüşünü biraz da olsa değiştirmektedir. Pavlus Galatyalılar’ı yanlışlarından döndürmek için birçok detaylı, teolojik ve sofistike kanıtlar öne sürmekte ve şimdi de daha kişisel, pastoral ricalar yapmaktadır. Galatyalılar’ın çıkarını savunmayan sahte öğretmenlerden farklı olarak, Pavlus içten bir ilgi, kaygı, umut ve sevgiyle yolunu şaşırması sürüsü için iyi bir çoban olmaya çalışmıştır. Sadece teolojiji düzeltmekle kalmamış, sevdiği insanlara hizmet etmeye çalışmıştır.

\*26 Ağustos Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

## Pavlus'un Kalbi

**Galatyalılar 4:12–20'yi okuyun. Bu ayetlerde Pavlus'un mesajındaki dürtü nedir?**

Onlara olan ilgisine yönelik, Pavlus'un kalbindeki ağır yük, 12. ayetteki kişisel ricasıyla kendisini açık bir biçimde hissettirmektedir. Bu ricayı, Galatyalılar'a söylediği “benim gibi olun” ifadesi izlemektedir. *Yalvarmak* veya *rica etmek* sözcüğünün önemi, bazı çevirilerde tam olarak anlamı yansıtmamaktadır. Sözcüğün Grekçesi *deomai*'dir. “Kışkırtmak” veya “üstelemek” olarak çevrilse de, Grekçe sözcük çok güçlü bir umutsuzluk hissi yansıtmaktadır (Bkz. 2Ko 5:20, 8:4, 10:2). Pavlus gerçekten de “Sizlere yalvarıyorum!” demektedir.

Pavlus'un ilgisi, sadece teolojik fikirler ve doktrinel görüş açıları değildi. Onun kalbi, hizmeti sayesinde Mesih'e getirdiği kişilerin yaşamlarına bağlanmıştı. Kendisini sadece bir dosttan daha fazla hissediyordu; onların ruhsal babasıydı ve onlar da onun çocuklarıydı. Hatta bundan başka Pavlus Galatyalılar için olan ilgisini ve endişesini, tıpkı doğum sancısı çeken bir anneye benzetiyor (Gal 4:19). Pavlus, inanlı topluluğunu kurduğunda, önceki “çalışmasının” onların “emin kurtuluşu” için yeterli olacağını düşünmüştü. Fakat şimdi Galatyalılar gerçekten uzaklaşmıştı ve Pavlus onların refahı için bu çabaların acısını sürekli yaşıyordu.

**Galatyalılar için Pavlus'un aklında nasıl bir hedef vardı? Onların yararına yaptığı tüm “çalışmalarında” ne gibi bir netice görmek istiyordu? Gal 4:19.**

Önce Galatyalılar'ın biçimlenmesi için doğum sancısı çektiğini ifade ettikten sonra, Pavlus şimdi de sanki onlar için beklenen bir annemiş gibi seslenmektedir. “Biçimlenme” olarak çevrilen sözcük, bir embriyonun gelişmesini ima eden tıbbî bir deyimdir. Bu mecazla Pavlus hem bireysel hem de inanlı topluluğu olarak Mesih inanlısı olmanın ne demek olduğunu tarif etmektedir. Mesih'in takipçisi olmak, sadece bir imana sahip olmaktan daha fazlasıdır; bu Mesih'in benzerliğinde radikal bir dönüşümü içerir. Pavlus, “Galatyalılarda birkaç küçük değişim değil, onlarda Mesih'i görmek gibi büyük bir değişimi görmek istiyordu.”—Leon Morris, *Galatians* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1996), S. 142.

**Yaşamında hangi bakımlardan Mesih'in karakteri görünmektedir? Başka hangi alanlarda bolca gelişmen gerekiyor?**

## Olmak Sorunu

**1.Korintliler 11:1; Filipililer 3:17; 2.Selanikliler 3:7–9; ve Elç 26:28, 29’u okuyun. Pavlus burada Galatyalılar 4:12’nin bir yansıması olan neyi söylüyor? Onun imasını nasıl anlamalıyız?**

Pavlus, mektuplarında birkaç kez Mesih inanlılarını kendi davranışlarını örnek almaları için cesaretlendiriyor. Her durumda Pavlus kendisini imanlıların takip etmeleri gereken yetkili bir örnek olarak sunuyor. 2.Selanikliler 3:7–9’da Pavlus, kendisini bir örnek olarak göstererek, Selanik’teki imanlıların kendi yaşamlarını nasıl kazanıp başkalarına yük olmamaları gerektiğini söylemektedir. 1.Korintliler 11:1’de Pavlus başkalarının refahı için Korintliler’e öncelikle onu taklit etmeleri çağrısını yapıyor. Pavlus’un Galatyalılar’a olan ilgisi sanki farklılık gösteriyor gibidir.

Galatyalılar 4:12’de Pavlus Galatyalılar’dan kendisini *taklit etmelerini* değil, aksine onun gibi “olmalarını” rica ediyor—Davranıştan değil, olmaktan bahsediyor. Neden? Galatya’daki sorun, Korint’teki inanlı topluluğunda olduğu gibi etik olmayan bir davranış veya tanrıdan yoksun bir yaşam tarzı değildi. Galatya’daki mesele, Hıristiyanlığın bizzat özünden kaynaklanıyordu. “Davranıştan” çok, “olmak” meselesiydi. Pavlus benim gibi *yapın* değil, *benim gibi olun* diyor. Galatyalılar 4:12’deki bu terminoloji, Pavlus’un Elç 26:29’da Hirodes II Agrippa’ya yaptığı şu ricasında da aynen yer almaktadır: “Tanrı’dan dilerim ki yalnız sen değil, bugün beni dinleyen herkes, bu zincirler dışında *benim gibi olsun!* Diğer bir deyişle Pavlus, bir Hıristiyan olarak yasanın işlerine değil, sadece Mesih’e dayanan bir kaynak, Mesih’in kendisi için yaptığı şeye dayanan bir iman olarak yaşadığı tecrübeyi ima ediyor. Galatyalılar, Mesih’teki kimliklerinden çok kendi davranışlarına büyük değer veriyorlardı.

Pavlus Galatyalılar’ın nasıl kendisi gibi olmaları gerektiğini açıkça söylemese de, Galatyalılar’daki durumun bağlamı, onun yaşamının her yönünü ve detayını kaplayan boş bir ifade olmadığını göstermektedir. Onun kaygısı, Galatyalılar’ın yasaya odaklı dini olduğundan, Pavlus’un aklında, kendisinin İsa Mesih’te bulunduğu harika sevgi, mutluluk, özgürlük ve kurtuluş kesinliği vardı. Mesih’in harikalarının üstünlüğü ışığında, Pavlus başka her şeyi süprüntü saymayı öğrenmiş (*Fip 3:5–9*)—ve Galatyalılar’ın da aynı tecrübeyi yaşamasını istemişti.

**Sana iyi örnek olan birini tanıyor musun (Mesih dışında)? Eğer varsa, bu kişinin hangi özelliklerini kendine örnek buluyorsun ve sen de bu özellikleri kendi yaşamında nasıl gösterebilirsin?**

## Ben de Sizler Gibi Oldum

**1.Korintliler 9:19–23’ü okuyun. Galatyalılar 4:12’nin son kısmını daha iyi anlayabilmemiz açısından Pavlus bu ayetlerde ne ima ediyor? (Ayrıca bkz. Elç 17:16–34, 1Ko 8:8–13, Gal 2:11–14.)**

Galatyalılar 4:12 biraz kafa karıştırıcı görünebilir. Pavlus onlara benzedikten sonra, Galatyalılar neden Pavlus gibi olsunlar ki?

Dünkü çalışmamızda da gördüğümüz gibi Pavlus, tam bir imanda ve güvende gelişerek, Mesih’in her şeye yeterli olan kurtuluşuna sahip olabilmeleri için, onların da kendisi gibi olmalarını istemişti. Kendisinin de onlar gibi olmasına ilişkin yaptığı yorum, Yahudi olmasına rağmen, diğer uluslardan olan insanlara müjdesiyle erişebilsin diye, onun da “yasa olmaksızın” diğer uluslardan biri gibi olduğuna yönelik bir hatırlatmaydı. Diğer uluslardan olanlara müjdeyi götüren büyük bir şahsiyet olarak, Pavlus hem Yahudiler’e hem de diğer uluslara müjdeyi nasıl vaaz etmesi gerektiğini öğrenmişti. Aslında 1.Korintliler 9:19–23’e göre, müjde aynı kalsa da, ulaşmaya çalıştığı insanlara bağlı olarak Pavlus’un metodu da farklılık göstermekteydi.

“Pavlus, günümüzde bağlamsallaştırma diye ifade ettiğimiz, müjdeyi aralarında bulunduğu insanların ihtiyacına uygun bir tarzda iletme konusunda öncü biriydi.”—Timothy George, *The New American Commentary: Galatians* (Nashville, Tenn.: Broadman & Holman Publishers, 1994), S. 321.

Pavlus’un 1.Korintliler 9:21’deki kendi yorumları, birinin müjdeyi ne kadar bağlamsallaştırması gerektiğinin sınırları olduğuna inandığını göstermektedir. Örneğin çeşitli yollarla Yahudi ve diğer uluslardan olanlara ulaşmak serbest olsa da, o bu özgürlüğün kanunsuz bir yaşam tarzı sürme hakkını içermediğini ima ediyor, zira Mesih inanlıları “Mesih’in yasası” altındadırlar.

Bağlamsallaşma her zaman o kadar kolay olmasa da, “müjdenin özünü kültürel korunaktan ayırmak mümkün olduğunca, içeriğinden taviz vermeksizin Mesih’in mesajını bağlamsallaştırdığımızda, bizler de Pavlus’un taklitçisi olabiliriz.”—Timothy George, *Galatians*, S. 321, 322.

**Taviz vermek çok kolay, değil mi? Bazen ne kadar uzun zamandır Mesih inanlıysak, taviz vermek de o kadar kolaylaşır. Neden böyle oluyor? Dürüstçe kendine bak. Yaşamına ne kadar çok taviz sızdı ve senin bunu haklı göstermenin yolları ne olmuştu? Gerekli olan alanlarda bunu nasıl tersine çevirebilirsin?**

## O Zamanlar ve Şimdi

Pavlus'un eskiden Galatyalılar'daki inanlılarla olan ilişkisi şimdikine nazaran bu kadar çetin ve soğuk değildi. Aslında Galatya'da müjdeyi ilk kez vaaz ettiğinde onların kendisine ne kadar iyi davrandıklarını ifade etmektedir. Peki ne olmuştu?

**Hangi olay, Pavlus'un müjdeyi Galatya'da vaaz etmeye karar vermesine neden olmuştu? Gal 4:13.**

Görünen o ki, Pavlus'un asıl niyeti müjdeyi Galatya'da vaaz etmek değildi. Ancak bu yolculukta bir tür hastalığa yakalandığından dolayı, beklenenden daha uzun bir süre Galatya'da kalmaya ya da iyileşmek için Galatya'ya gitmeye mecbur olmuştu. Pavlus'un hastalığının ne olduğu bir sırdır. Bazıları sıtma hastalığına yakalandığını; bazıları da (Pavlus'un Galatyalılar'ın gözlerini çıkarıp ona vermeye razı olduğunu ifade etmesi temelinde) belki de bir göz hastalığına tutulmuş olabileceğini öne sürmektedirler. Hastalığı belki de 2.Korintliler 12:7-9'de ima edilen "bedende bir diken" ile ilişkili olabilir.

Pavlus hangi hastalıktan ızdırıp çekerse çeksin, dayanılmazlığından dolayı bunun Galatyalılar için bir deneme haline geldiğini söylemektedir. Hastalığın, ilahî hoşnutsuzluğun bir işareti olduğu sayılan bir dünyada (*Yubanna 9:1, 2; Luka 13:1-4*) Pavlus'un hastalığı, Galatyalılar'ın kolayca hem onu hem de mesajını reddetmeleri için bir bahane olabilirdi. Ama Pavlus'u can-ı gönülden karşılamışlardı. Neden? Çünkü kalpleri Çarmih'in vaaz edilmesi (*Gal 3:1*) ve Kutsal Ruh'un iknasıyla yumuşamıştı. Artık davranışlarının değişmesi için ne gibi bir sebepleri olabilirdi?

**Pavlus'un acı çekmesine izin vermekle, Allah'ın nasıl bir gerekçesi olabilirdi? Kendi sorunlarıyla uğraşan Pavlus, başkalarına nasıl hizmet verebilirdi? Rom 8:28, 2Ko 4:7-12, 12:7-10.**

Pavlus'un hastalığı ne olursa olsun, mutlaka çok ciddiydi ve sorunlarından dolayı ya Allah'ı suçlamak ya da müjdeyi vaaz etmeye bir son vermek gibi ona kolayca bir bahane sağlayabilirdi. Pavlus bunların hiçbirini de yapmadı. Durumunun onu alıkoymasına izin vermek yerine, Pavlus bunu Allah'ın lütfuna daha çok bağlanmak için bir fırsat olarak kullandı. "Allah defalarca yaşamın sıkıntılarını—hastalık, zulüm, yoksulluk, hatta doğal afetler ve beklenmedik trajediler—merhametini ve lütfunu gösteren fırsatlar ve müjdenin gelişmesi için bir araç olarak kullanmıştır."—Timothy George, *Galatians*, S. 323, 324.

**Denenmelerin ve acıların seni daha çok Rab'be bağlamasını nasıl öğrenebilirsin? (Başka ne gibi seçeneklerin var?)**

## Gerçeđi Söylemek

**Galatyalılar 4:16'yı okuyun. Pavlus burada ne gibi güçlü bir hususu ortaya koyuyor? Hangi tarzda buna benzer bir durumu yaşamış olabilirsiniz? (Ayrıca bkz. Yuhanna 3:19; Mat 26:64, 65; Yer 36:17–23.)**

Özellikle içinde yaşadığımız çağda ne kadar nahış veya istenmeyen bir şey olsa da, “gerçeği söylemek” ifadesi, birine gerçekleri söylemede uzlaşmaz, hiçbir kural tanımayan, düşmandan esirgemeyen bir taktik olarak görüldüğünde, sık sık olumsuz bir çağrışım yapar. Eğer Pavlus'un Galatyalılar 4:12–20'deki yorumu ve mektubunun başka yerlerine saçılmış diğer yorumları (Bkz. Gal 6:9, 10) olmasaydı, Pavlus'un müjde gerçeğine olan ilgisinin, sevgiden daha ağır bastığı gibi hatalı bir yargıya kapılabilirdik. Ancak gördüğümüz gibi Pavlus Galatyalılar'ın “müjde gerçeğini” (Bkz. Gal 2:5, 14) bilmeleri konusunda kaygılsa da, bu kaygı onlar için duyduğu sevgiden kaynaklanmaktadır. Birini cezalandırmanın veya hangi sebeple olursa olsun, duymak istemedikleri kaba gerçekleri yüzüne vurmanın ne kadar acı verici olduğunu kişisel bağlamda kim tecrübe edinmemiştir ki? Zaman zaman sözlerimizin ani etkisi incitici, öfkelenirici ve hatta bizlere karşı dargınlık yaratıcı olsa da, O kişiyi incitmek istediğimizden değil, o kişi için kaygı duyduğumuzdan dolayı bunu yaparız. Karşımızdaki kişi ne kadar isteksiz olursa olsun, o kişinin bunları duyması gerektiğini bildiğimiz için böyle yaparız.

**Galatyalılar 4:17–20'de, Pavlus hasımlarına yönelik neler söylüyor? Onların teolojisinin yanında, başka ne ile mücadele ediyor?**

Pavlus'un Galatyalılar'ın olası bir öfkesini çekecek müjdesinin samimiyetine karşın, hasımları Galatyalılar'a sevgilerinden değil, kendi bencil duygularından ötürü Galatyalılar'a yaranmak için aktif olarak çaba harcamaktadırlar. “Sizi bizden ayırmak istiyorlar” ifadesiyle, Pavlus'un hasımlarına yönelik ne ima ettiği tam olarak anlaşılmasa da, belki de onların önce sünnet olmadıkça müjdenin imtiyazlarından faydalanamayacakları ima ediliyor olabilir.

**Ne kadar gerçek ve gerekli olsa da, sözlerinizin birinin size karşı öfkelenmesine sebep olduğu bazı olayları düşünün. Bir daha buna benzer bir durum olduğunda, bu tecrübeden sana yardımcı olacak ne gibi bir şey öğrendin?**

**EK ÇALIŞMA:** “Galatyadaki inanlı topluluklarında, müjde mesajının yerini alacak açık, maskesiz bir yanlış vardı. İmanın gerçek kaynağı olan Mesih, modası geçmiş Yahudi geleneklerine tercih edilmek suretiyle fiilen reddedilmekteydi. Elçi, eğer Galatyadaki imanlılar onları tehdit eden tehlikeli etkilerden kurtarılsa, en azimli önlemlerin, en keskin uyarıların alınmasının gerekli olduğunu görmüştü.

“Mesih’in her hizmetkârının öğrenmesi gereken en önemli ders, çalışmalarını bundan yararlanacak kişilerin durumuna adapte etmektir. Şefkat, sabır, kararlılık ve metânet çok gereklidir; fakat bunlar uygun bir ayrımla yapılmalıdır. Çeşitli koşullarda ve durumlarda, değişik sınıflardan düşüncelerle bilgelikle uğraşmak, Allah’ın Ruh’u ile yargılanmış, aydınlatılmış ve kutsanmış olan bilgece bir çabayı gerektirir...

“Pavlus, bir zamanlar yaşamlarında Allah’ın kudretini hissedenlere, müjde gerçeğinin ilk sevgisine dönmeleri için yalvarmıştı. O’nun doğruluk kaftanına bürünerek, kefaret edici lütfü aracılığıyla kendilerini tamamen O’na teslim edenlere verdiği çürütülemez kanıtlarla, onlara Mesih’te özgür bir erkek ve kadın olma ayrıcalığını tanıttı. Kurtarılacak her ruhun Allah konusunda gerçek, kişisel bir tecrübe sahibi olması gerektiği konusunda pozisyon aldı.

“Elçinin samimi ricaları sonuçsuz kalmadı. Kutsal Ruh büyük bir güçle çalıştı ve ayakları bilinmedik yollara sapmış olan birçok kişi, müjdedeki önceki imanlarına geri döndü. Bundan böyle Mesih’in onlar için hazırladığı özgürlükte sebat ettiler.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, S. 385, 386, 388.

### **TARTIŞMA SORULARI:**

- 1** Acı sorunu ve Allah’ın bunu nasıl kullandığı üzerinde düşün. Acı çekmenin sonucunda iyi bir şey ortaya çıkmadığı durumlarla nasıl başa çıkmalıyız?
- 2** Mesih’in bizleri şekillendirmesi fikri üzerinde düşün. Pratik terimlerle bu ne anlama gelmektedir? Bunun bizim de başımıza geldiğini nasıl bilebiliriz? Düşündüğümüz kadar çabuk meydana gelmediğinde, düş kırıklığına uğramaktan nasıl korunabiliriz?

**ÖZET:** Birçok detaylı ve teolojik olarak sofistike kanıtlar verdikten sonra Pavlus Galatyalılar’a şimdi de daha kişisel ve duygusal ricalarda bulunmaktadır. Onlara nasihatini dinlemeleri için yalvarmakta, bir zamanlar paylaştıkları olumlu ilişkileri, gerçek sevgiyi ve ruhsal kaynağı olarak onlar için duyduğu şefkati hatırlatmaktadır.